

живъ, да е живъ! — извика бай Драгойко, като видѣ Мирка. Бащата весело се взираше ту въ сина си, ту въ гостенина.

— Порасълъ е. Нали не си ни идвалъ отдавна, почна да ни забравяшъ, затова и не го знаешъ, какъвъ е станалъ, — продума Мирковиятъ татко. А майка му презъ това време тичаше вече изъ кжщата да приготви нѣщо за гостенина. Мирко се очуди още повече, като видѣ, какъ баща му се наведе и събу обувката на бай Драгойка.

Кой ли ще е този човѣкъ, — помисли Мирко пакъ, — защо толкова добре го посрещатъ татко и мама?

Но, като не можаше да разбере нищо и го бѣше срамъ да пита, той излѣзе отъ кжщи и отиде да играе на улицата съ други деца. Тамъ той разказа на другарчетата си, че имъ е дошелъ нѣкакъвъ куцъ гостенинъ. За да имъ покаже, какъ ходи, той изтича въ двора, взе два прѣта и, подпирайки се на тѣхъ, почна да подражава на куция бай Драгойко. Децата се заливаха отъ смѣхъ.

— Мирко!

Мирко се надигна и видѣ, че баща му и бай Драгойко го гледатъ отъ чардака на тѣхната кжща.

— Мирко, ела тукъ! — Извика пакъ баща му.

Треперящъ отъ страхъ и срамъ, Мирко влѣзе въ дома, изкачи се на чардака и съ наведена глава застана предъ баща си.

— Не му се карай, дете е! — каза бай Драгойко.

— Не, бай Драгойко, азъ трѣбва да му кажа сега всичко, за да знае, кой си ти. Мирко, ти си лошо момче, щомъ така се подигравашъ съ нашия гостенинъ. Знаешъ ли, кой е той?

Свали шапка и слушай, да ти кажа: Когато бѣхъ малъкъ, еднажъ играехъ на желѣзопѣтната линия край селото и не виждахъ, че влакътъ идва. Той врѣхлетѣ върху мене и насмалко щѣше да ме смаже. За мое щастие, тогава се случи да минава край линията бай Драгойко. Той се спушна, грабна ме и ме хвърли на страна, но самъ не можаше да избѣга, машината го блѣсна и го хвърли надалечъ. Повредиха му се отъ тогава и двата крака, затова е куцъ сега. Той тогава бѣше младъ, хубавъ момъкъ и не пожали живота си, за да ме спаси. Азъ го обичамъ и му се радвамъ, защото, ако не бѣше той, нѣмаше да съмъ живъ. Той страда сега заради менъ, и ми е много мжно, че ти, моятъ синъ, се подигравашъ съ него.

Мирко се приближи до бай Драгойка, улови ржката му и силно я притисна до устата си. Сълзи се лѣхяха по бузитѣ му и мокрѣха ржката на спасителя на неговия баща.

Бай Драгойко нѣжно го погали по главата и благо му рече:

— Не плачи, чичовото! Азъ не ти се сърдя. Но и ти не бива да се подигравашъ съ нещастieto на никой човѣкъ.

Утринко